

Als gepensioneerd maar nog zeer geïnteresseerd burger met ervaring in de landbouw, de voedselproductie, (zuivel) de openluchtrecreatie, en in het openbaar bestuur ( Prov. Staten en Waterschap) reageer ik als volgt op het ontwerp voor de wet natuur en de toelichting daarbij:

Doel van deze wetgeving moet zijn om een bijdrage te leveren aan de leefbaarheid van ons land, maar ook van Europa en de wereld.

Mondiaal gezien is een van de belangrijkste opgaven voor de toekomst het voorzien in een veel hogere voedselproductie.

Ook ons land behoort daarin naar vermogen bij te dragen, zowel in kwaliteit, volume als kennisontwikkeling, en kan dat ook.

Eerste vereiste daarvoor is behoud van ons areaal landbouwgrond en instandhouding van een levenskrachtige landbouwsector met de hele daarbij behorende materiële en immateriële infrastructuur.

Dit behoort als een nationaal belang te worden benoemd. Onttrekking van grond aan de landbouwbestemming moet alleen mogelijk zijn na instemming van de minister van ELI. Waar onttrekking na belangenafweging onontkoombaar blijkt, moet naar compensatie worden gestreefd.

Dit mag niet via o.a. natuurbeleid aan provincies of anderen worden overgelaten.

Het verdient overweging het hele begrip Ecologische Hoofd Structuur te schrappen. Het idee van de EHS en zijn latere uitbreidingen met o.a. de robuuste verbindingszones is achterhaald. De EHS is geen Europese doelstelling of plan. Aan de kosten van verwerving, inrichting en onderhoud is nooit voldoende aandacht besteed, en het resultaat voor de biodiversiteit op Europese of mondiale schaal is nooit in beeld gebracht. Het ging vooral om hectares. Schrijnend is dat in sommige provincies bijna alle voor de EHS geplande grond al verworven is, maar dat er geen middelen zijn voor inrichting en beheer. Deze gronden zullen moeten worden afgestoten om kern gebieden te kunnen inrichten en onderhouden. Elders liggen grote claims ten nadele van de ontwikkelingsmogelijkheden van ondernemers, zonder dat er uitzicht is op spoedige realisatie van plannen.

Aangenomen mag worden dat de Europese richtlijnen beter zijn onderbouwd dan de EHS. Ook is daarbij rekening gehouden met allerlei internationale overeenkomsten, daar hoeft niet nog eens apart naar te worden verwezen.

Het voldoen aan het voor Nederland onontkoombare deel van de Europese richtlijnen is reeds een zware belasting voor burgers en ondernemingen, zowel in kosten (belastingen) als in beperkingen in ontwikkelingsmogelijkheden en bewegingsvrijheid. Ook voor de betrokken overheden vormt dit al een zeer wezenlijke en kostbare belasting.

Voor burgers en ondernemers, in het bijzonder in de agrarische, de bosbouw en recreatie sector, is de wet met zijn omvangrijke toelichting nodeloos ingewikkeld, wat zal leiden tot allerlei interpretaties, resulterend in rechtsprocedures.

Voorgesteld wordt de Nederlandse teksten van de EU Habitatrichtlijn, de Vogelrichtlijn en de Kader Richtlijn Water over te nemen, met de bijlagen, en daaruit weg te laten de onderdelen die voor ons land niet van toepassing zijn. Daar mogen geen extra Nederlandse eisen bovenop komen. Ik wens u op u daartoe te beperken.

Dit lijkt mij helemaal in overeenstemming met het voorgenomen kabinetsbeleid.

Daarbij zou de betaalbaarheid, niet alleen van bepaalde maatregelen, maar van het hele natuurbeleid expliciet aandacht moeten krijgen in de memorie van toelichting, uiteraard

wat betreft taken van overheden maar ook wat betreft de totale lasten voor de maatschappij, zoals voor verwerving, beheer en onderhoud.

Nog enkele opmerkingen:

Een aantal belangrijke begrippen moet nog duidelijk worden gedefinieerd. Zoals bij voorbeeld: "Natuur", "Bestaand gebruik" "Lokale omstandigheden" "Kwalificerende natuurwaarden" "Bestuursorganen" "Categorie van gevallen" (artikel 2.4 lid 3 en volgende.)

De rechtsbescherming voor burgers en ondernemingen moet beter worden geregeld. Verschil in rechtsbedeling tussen provincies is onaanvaardbaar. Dit vereist duidelijke kaders voor de provincies.

Recreatieve toegankelijkheid van natuurgebieden zowel te land als over water, moet regel zijn, afsluiting een uitzondering waarvoor ontheffing nodig is.

De kosten van onderzoeken zoals naar de mogelijke invloed van projecten of activiteiten op beschermde habitats of soorten moeten voor rekening van de overheid komen.

Waar de EU niet expliciet vergunningen en ontheffingen eist, hoort onze wet dat ook niet te doen.

Er is te veel sprake van boetes en straffen en te weinig van vergoedingen.

Tot slot:

Een onnodig strenge en kostbare natuurwet met veel beperkingen voor de Homo Sapiens zal diplomatiek gezegd het draagvlak voor natuur niet bevorderen.

Ik heb geen bezwaar tegen openbaarmaking van het voorgaande.

Ir. F. de Wolf  
Grou